

Ἄλλ' αἱ ἀοιδοὶ δεσποινίδες, πᾶσαι σχεδόν, εἶχόν τι συγκριτικῶς ἄξιον προσοχῆς καὶ βραβεΐου.

Ἡμεῖς στεφανοῦμεν τὴν γλυκυτάτην μικροῦλα Βλαχάνη καὶ τὴν εὐνοοῦμένην τῆς Φήμης Βέσσελ διὰ τὸ τραγοῦδι των, τὴν δ. Μόσχου διὰ τὸ φόρεμά της, τὴν δ. Ὑψηλάντη διὰ τὸ ὄνομά της, τὴν δ. Ἰωαννίδη διὰ τὴν δρόσον της καὶ τὰς ἄλλας διὰ τὸ τίποτέ των.

Ἐκ τῶν ἀνδρῶν εἰς ἐτόλμησε νὰ ψάλλῃ μόνος. Ἐνδεδυμένος μελανὰ καὶ φέρων λαιμοδέτην λευκὸν, μὲ ἑξαψιν εἰς τὸ πρόσωπον καὶ ῥίγος εἰς τὴν φωνήν, ἠτένιζεν ἀδιαλείπτως τὸν οὐρανόν, ἱκετεύων ἴσως νὰ ἐπιτύχῃ, ἀλλ' ὅμως ἐκράτει συνάμα καὶ φύλλον μουσικοῦ χάρτου εἰς τὴν χεῖρα, φοβούμενος ἴσως μὴ ὑποθεθῇ ὅτι δὲν γνωρίζει νόταις. Ἐφώναξε ἐπιτυχέστατα μονωδίαν ἐκ τοῦ Δὸν Καρόλου τοῦ Βέρδη.

Τὸ ἄστρον τοῦ ἀκροατηρίου προσέφερε δέσμην ἔων εἰς τὴν Βέσσελ, συγχρόνως δὲ ὁ θίασος εἰς τὸ ἀκροατήριον δῶρον πολύτιμον, τὸ τέλος τῆς συναυλίας του.

Καθ' ἡμᾶς ἡ πρόοδος τοῦ ἱερδείου θὰ ἦτο, ἢ τοῦλάχιστον θὰ ὑπενόετο, ἀνωτέρα ἢν ἔλειπον αἱ συναυλίας του.

Μάριος.

ΒΟΥΛΗ.

Μᾶς ἐξέπληξεν ὁ κ. Κασσιμάτης εἰσελθὼν μετὰ δύο σωματοφυλάκων, τῶν σκύλων του· δὲν εἰξεύρομεν ἂν καὶ τοῦτο εἶναι ἀγγλικόν, ἀλλὰ συμβουλευόμεν τὸν κ. Κασσιμάτην νὰ μιμηθῶσι πάντες οἱ βουλευταὶ ὅπως οὕτω κατορθώσωμεν νὰ ἔχωμεν τοῦλάχιστον ἓνα σωστὸ κυροβούλιο.

Ὁ Δηληγιάννης καὶ Σα ἀπαρεγκλίτως διεκδικεῖ τὴν θέσιν, ἣν ἄλλοτε κατεῖχεν ἐν τῇ νηπιότητί του τὸ κόμμα Τρικούπη ὑποπτεύοντες τὴν γονιμότητά της· δυσπιστοῦμεν εἰς τὴν συγκυρίαν ἥτις νέο φροῦτο πιθανὸν νὰ ἐγκυμονῇ.

Αἰφνιδίως ῥίψαντες τὸ βλέμμα ἐπὶ τῶν ὑπουργ. ἐδωλίων, ἐκπληκτοὶ παρετηρήσαμεν τοὺς κατόχους των πλεονάζοντας κατὰ ἓνα.—Εἶναι ὁ ὑπουργὸς τῆς δικαιοσύνης—μᾶς εἶπε τίς· ἀλλ' ἦτο ὁ κ. Καραπαυλός, τρατάρων τοὺς ὑπουργοὺς φουστίκια.

Νάτος.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ

Οἱ γάμοι τῆς ἐποχῆς.

I

Μίαν τῶν τελευταίων Κυριακῶν τοῦ λήξαντος Ἰανουαρίου, καθ' ἣν μάλιστα ἀπὸ πρῶτας ἄνευ διακοπῆς σχεδὸν ἔβριχε, διερχόμενος μετὰ φίλου, περὶ τὴν 3ην μ. μ.

τῆς πλατείας τοῦ Συντάγματος, ἠναγκάσθην νὰ σταματήσω ἐκ σειρᾶς ἀμαξῶν διαβαινουσῶν καὶ πλήρων ἀναμιξ ἐκ τῶν δύο φύλων.

— Τί τρέχει ἄρά γε; ἠρώτησα τὸν φίλον μου.

— Φαίνεται, ὅτι εἶναι γάμος, μοὶ ἀπήντησε, καὶ διέρχονται οἱ νεόνυμφοι μετὰ τῶν κεκλημένων ἐφ' ἀμαξῶν τὰ κεντρικώτερα μέρη τῆς πόλεως καὶ τὰς πλατείας.

— Καὶ πρὸς ποῖον σκοπὸν ἡ διαδήλωσις αὕτη, προσέθηκα ἀπορῶν, ἀφοῦ μάλιστα κάμνει καὶ τόση κακοκαιρία;

— Δὲν τὸ ἠξεύρεις; μοὶ ἀπαντᾷ. Κατέστη ἔθιμον ἀναπόφευκτον πλέον διὰ τὸν γάμον σήμερον καὶ ἡ ἐπίδειξις αὕτη.

— Λοιπὸν οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ, τῷ εἶπον γελῶν, ἀδιάφορον ἂν βρέχωνται, διέρχονται πρὸς ἀπλὴν ἐπίδειξιν τὰς πλατείας· ὠραῖον ἔθιμον. Καὶ πόσον ἐνοικιάζονται ἄρα γε αἱ ἀμαξαι.

— Δὲν πιστεύω σήμερον, μοὶ λέγει, ὀλιγώτερον τῶν δέκα δραχμῶν ἐκάστη.

— Ἴδου ἐτέρα ἄσκοπος καὶ ὅλως περιττὴ δαπάνη, ἐφώνησα μετὰ πόνου, προστεθεῖσα εἰς τὰς τόσας τοῦ γάμου δυσκολίας. Πρὸς Θεοῦ· ἐκατὸν πενήτηντα περίπου δεκάδραχμα ἱρριμμένα δωρεὰν εἰς τὴν θάλασσαν χάριν παρειαχθείσης ἀνοησίας. Ποῦ θὰ καταντήσωμεν προσθέτοντες δαπάνας ἐπὶ δαπανῶν. Θὰ καταστῇ βαθμυδὸν ἀδύνατος ὡς ἐκ τῆς μεγάλης δαπάνης ἡ πραγματοποιήσις καὶ θὰ καταργηθῇ ὁ γάμος, ἄνευ τοῦ ὁποῦ αἱ κοινωνίαι δὲν δύνανται νὰ ὑπάρξωσι.

Ἐκ τούτου ἡ κάτωθι μελέτη περὶ τῶν συγχρόνων γάμων.

II

Μία τῶν βάσεων τῆς οἰκιακῆς εὐδαιμονίας εἶναι καὶ ἡ εὐκολία τῶν γάμων, διότι οἱ γονεῖς, ὁρῶντες ἀποκατεστημένα ἐγκαίρως καὶ ἄνευ πολλῶν δυσκολιῶν τὰ θήλεα τέκνα των, ἔχουσιν ἐπαναπαυμένον τὸ ἠθικόν καὶ ὅταν τὸ ἠθικὸν εἶναι ἐπαναπαυμένον καὶ αὐταὶ αἱ ὕλικαι στενοχωρίαι καὶ θλίψεις διέρχονται ἀνεπαίσθητότερον ἐν τῇ οἰκογενείᾳ, ἐνῷ ὅταν τὸ ἠθικὸν εἶναι τεταραγμένον καὶ αἱ τυχόν εὐτυχίαι διέρχονται μετ' ἀδιαφορίας καὶ ψυχρότητος.

Ἄλλ' ἡμεῖς σήμερον καὶ αὐτὴν τὴν βάσιν τῆς οἰκογενειακῆς εὐτυχίας—τὴν εὐκολίαν δηλ. τῶν γάμων—ἦν οἱ πάπποι ἡμῶν εἶχον, κατεστρέψαμεν, διότι εἰς τὸν γάμον προσεθέσαμεν τὸ περιττόν, τὸ ἀνόητον, τὴν πολυτέλειαν, ἅτινα φέρουν τὴν ἀγωνίαν καὶ συχνάκις τὴν καταστροφὴν καὶ ἅτινα ὡς ἐκ τοῦ ἐπικινδύνου κάμνουν ἕκαστον ἀναλογιζόμενον τὰ οἰκογενειακὰ βάρη νὰ τρομάξῃ τὴν ἀποκατάστασιν. Τὸ δὲ θλιβερόν, ὡς ἐκ τούτου, ἀποτέλεσμα εἶναι, νὰ βλέπῃ τις πλημμυρούσας τὰς οἰκογενείας ὑπερηλίκων, ὅσον ἀνεκτιμήτων, νεανίδων· πρᾶγμα, ὅπερ γεννᾷ τὴν διαρκὴ στενοχωρίαν τῶν γονέων καὶ τὴν ἠθικὴν ταράχην ὡς ἐκ τῆς ἀβεβαιότητος περὶ τοῦ μέλλοντος τῶν θυγατέρων των, ἡ καὶ ἐν περιπτώσει ἀποκαταστάσεως, τὴν φθοροποιάν τῆς ὑγείας σκέψιν—τάχα θὰ ζήσουν καλὰ—σκέψιν, σπανίως μὴ ἐσφαλμένην.

Καὶ ἰδοὺ πρὸς ἀπόδειξιν ἐν παράδειγμα γάμου, οὗτινος τὰ πρόσωπα εἶναι φαντασιώδη, ἀλλ' οὐχ ἥττον τὸ πρᾶγμα εἶναι ἐκ τῶν καθ' ἐκάστην συμβαινόντων.

III

Ἡ δεκαεπταετής Λίνα ἦτο τὸν Αὐγούστον εἰς τὴν ἑξο-